

การแก้ปัญหานักเรียนร้องเพลงไม่ตรงจังหวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิรานุวัตร โดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

SOLVING THE PROBLEM OF SINGING OUT OF RHYTHM AMONG GRADE 4 STUDENTS OF MAHAWEERANUWAT SCHOOL BY EMPLOYING PEER ASSISTED LEARNING METHOD

นนทชัย จับใจสุข *

NONTHACHAI JUBJAISOOK

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสาเหตุของการร้องเพลงไม่ตรงจังหวะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิรานุวัตร และเพื่อศึกษาผลการแก้ปัญหาร้องเพลงไม่ตรงจังหวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิรานุวัตร โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิรานุวัตร กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สาเหตุที่ผู้เรียนไม่สามารถร้องเพลงให้ตรงจังหวะได้ เกิดจากการที่ผู้เรียนไม่สามารถจดจำเนื้อเพลงทั้งหมดได้ ขาดความมั่นใจในการร้องเพลง มีปัญหาทางด้านทำนองของเพลง ทั้งการร้องเสียงสูงและเสียงต่ำ และการที่ผู้เรียนไม่สามารถร้องเพลงให้ตรงจังหวะของการย่ำเท้าและการปรบมือในขณะที่ปฏิบัติทำซ้ำได้

2. ผู้เรียนมีทักษะการร้องเพลงที่ดีขึ้น โดยในสัปดาห์ที่ 1 ผู้เรียนมีทักษะการร้องเพลงในภาพรวมหลังการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนดีขึ้นกว่าก่อนเริ่มจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถจดจำเนื้อเพลง ลดอาการประหม่า มีความมั่นใจในการร้องเพลงเพิ่มมากขึ้น สามารถออกเสียงตามทำนองของเพลง และให้ตรงจังหวะของเพลง

คำสำคัญ : การแก้ไขการร้องเพลงไม่ตรงจังหวะ การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

* โรงเรียนมหาวิรานุวัตร กรุงเทพมหานคร

Mahaweeranuwat School, Bangkok

Abstract

The objectives of this study were to examine the causes of singing out of rhythm and the results of solving this problem by employing Peer Assisted Learning method. Based on purposive sampling technique, five students, who were studying in grade 4 at Mahaveeranuwat School in Bangkok, semester 1 of academic year 2019, were selected as its samples. The results of this research were as follows:

1. The reasons why the students were unable to sing in rhythm were: they could not memorize all lyrics; they lacked confidence in singing; they had problems with the melody of the song, both high and low sounds; and they lacked abilities to sing in rhythm with footsteps and clapping while performing dance.

2. The results of employing the Peer Assisted Learning method showed that: the students had better skills in singing and could remember all lyrics; they became more confident to sing and were able to sing in melody and rhythm.

Keywords: Solving the problem of singing out of rhythm, Peer assisted Learning

บทนำ

นาฏศิลป์ คือ ศิลปะการร้องรำทำเพลงที่มนุษย์เป็นผู้สร้างสรรค์โดยประดิษฐ์ขึ้นอย่างประณีตและมีแบบแผนให้ความรู้ ความบันเทิง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมความรุ่งเรืองของชาติได้เป็นอย่างดี (สุมิตร เทพวงษ์, 2548, 1-2) มีคุณสมบัติที่งามเด่นเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ประกอบด้วยเหตุและผลที่สามารถอธิบายได้ อีกทั้งยังเป็นเครื่องแสดงถึงระเบียบแบบแผนอันละเอียดลออ ผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมและประเพณีไทยรวมทั้งมีขั้นตอนในการศึกษาที่เด่นชัด (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2541, 1) จึงควรค่าแก่การอนุรักษ์ไว้โดยเยาวชนไทยจะต้องศึกษาเพื่อให้เห็นคุณค่า ปฏิบัติต่านึกที่ตังาม รักความเป็นไทย ให้ศิลปะแขนงนี้ซึ่งถือว่าเป็นสมบัติของชาติให้คงอยู่สืบไป

จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงามมีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ แต่วิธีการสอนที่จะทำให้จุดประสงค์การเรียนรู้ที่บรรลุดตามเป้าหมายต้องขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนรู้ของผู้สอน ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนประกอบกันจึงทำให้การเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้ คือนักเรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของนาฏศิลป์และถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้อื่นได้ อีกทั้งยังจะต้องสามารถปฏิบัติท่ารำและการร้องเพลงที่เป็นเอกลักษณ์ของไทยได้อย่างถูกต้อง หากนักเรียนปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ได้ก็จะเห็นคุณค่าและมีทัศนคติที่ดีต่อวิชานาฏศิลป์ไทย

สำหรับการสอนนาฏศิลป์ไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิร ได้จัดทำแผนการเรียนการสอนเรื่องนาฏศิลป์พื้นเมืองการแสดงเพลงเด่นกำรำเคียว การแสดงชุดนี้ ผู้แสดงต้องปฏิบัติท่ารำพร้อมกับร้องเพลงไปด้วย และจากการสอนผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนบางคนร้องเพลงไม่ตรงจังหวะของเพลง ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติท่ารำได้ตามมาตรฐานที่กำหนด และทำให้การแสดงชุดนี้ไม่มีความพร้อมเพรียงเป็นหมู่คณะ ทั้งนี้ การร้องเพลงและการปฏิบัติท่ารำจะต้องสัมพันธ์กัน หากผู้เรียนร้องเพลงไม่ตรงจังหวะแล้ว การปฏิบัติท่ารำก็จะไม่ตรงจังหวะไปด้วย ส่งผลให้เกิดความไม่สมบูรณ์ในการแสดง ผู้วิจัยจึงมีความมุ่งหมายในการพัฒนาการร้องเพลงเด่นกำรำเคียวของผู้เรียนโดยการนำวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนที่มีทักษะที่ดีในการร้องเพลง ช่วยแนะนำเพื่อนที่ยังมีปัญหา ลดอาการเขินอาย ประหม่า ที่อาจเกิดขึ้นเมื่อผู้สอนเป็นผู้แนะนำด้วยตนเอง เนื่องจากผู้เรียนที่เป็นผู้สอนและผู้เรียนอยู่ในวัยที่ใกล้เคียงกันทำให้การสื่อสารเกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น และพัฒนาผู้เรียนที่เป็นผู้สอนให้มีความสามารถมากขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย ในส่วนของผู้เรียนที่ได้รับการสอนหรือแนะนำจากเพื่อนจะส่งผลให้มีความกล้าแสดงความคิดเห็น ได้รับความรู้ที่ตรงกัน และยังช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มเพื่อให้รู้จักการทำงานร่วมกันอีกด้วย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสาเหตุของการร้องเพลงไม่ตรงจังหวะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิรานุวัตร
2. เพื่อศึกษาผลการแก้ปัญหาการร้องเพลงไม่ตรงจังหวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิรานุวัตร โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

วิธีการศึกษา

1. กลุ่มเป้าหมาย
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิรานุวัตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ที่ร้องเพลงเดินกำรำเคียวไม่ตรงจังหวะ จำนวน 5 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
ตัวแปรต้น : วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
ตัวแปรตาม : ความสามารถในการร้องเพลงของผู้เรียน
3. ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย
สัปดาห์ที่ 2 และ 3 เดือนสิงหาคม 2561
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 1) แบบสัมภาษณ์สาเหตุการร้องเพลงไม่ตรงจังหวะของผู้เรียน
 - 2) แบบประเมินทักษะการร้องเพลง
5. ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย
ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้
 - 1) ศึกษาสาเหตุของนักเรียนที่มีปัญหาด้านการร้องเพลงไม่ตรงจังหวะ
 - 2) เลือกผู้เรียนที่ทำหน้าที่ในการช่วยสอน พิจารณาจากทักษะในการร้องเพลงจากการประเมินและการสังเกตในการเรียนเรียนรู้ก่อนหน้า จากนั้นอธิบายและสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้ที่จะต้องได้รับการสอนจากเพื่อนภายในชั้นเรียน
 - 3) ดำเนินการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแผนการเรียนรู้ที่กำหนดในสัปดาห์ที่ 1
 - 4) ดำเนินการรวบรวมข้อมูล ครั้งที่ 1 โดยการสังเกตทักษะการร้องเพลงของผู้เรียน ภายหลังจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้แบบประเมินทักษะการร้องเพลง

- 5) ดำเนินการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแผนการเรียนรู้ที่กำหนด
- 6) รวบรวมข้อมูล ครั้งที่ 2 โดยใช้แบบประเมินทักษะการร้องเพลง เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการของนักเรียนหลังจากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในสัปดาห์ที่ 2

แบบประเมินมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ การกำหนดการให้คะแนนจากแบบประเมิน ผู้วิจัยกำหนดการให้คะแนนดังนี้

- คะแนน 1 มีทักษะในการร้องเพลงอยู่ในระดับ น้อยที่สุด
- คะแนน 2 มีทักษะในการร้องเพลงอยู่ในระดับ น้อย
- คะแนน 3 มีทักษะในการร้องเพลงอยู่ในระดับ ปานกลาง
- คะแนน 4 มีทักษะในการร้องเพลงอยู่ในระดับ มาก
- คะแนน 5 มีทักษะในการร้องเพลงอยู่ในระดับ มากที่สุด

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) การบรรยายความ
- 2) การใช้สถิติอย่างง่าย ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการแก้ปัญหาให้นักเรียนร้องเพลงไม่ตรงจังหวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิรานุวัตร โดยการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และจากการดำเนินการวิจัย มีผลการวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการศึกษสาเหตุการเพลงไม่ตรงจังหวะของผู้เรียน

ผู้เรียน	ปัญหาในการจดจำเนื้อเพลง	ความกังวลในการร้องเพลง	ปัญหาทางด้านทำนอง	ปัญหาทางด้านจังหวะ	ร้อยละ
ผู้เรียนคนที่ 1	✓	✓	✓	✓	100
ผู้เรียนคนที่ 2	✓	✓	✓	-	75
ผู้เรียนคนที่ 3	-	✓	✓	✓	75
ผู้เรียนคนที่ 4	-	✓	✓	✓	75
ผู้เรียนคนที่ 5	✓	✓	✓	✓	100

จากตารางที่ 1 พบว่า สาเหตุที่ผู้เรียนไม่สามารถร้องเพลงให้ตรงจังหวะได้ เกิดจากสาเหตุในส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. ผู้เรียนไม่สามารถจดจำเนื้อเพลงทั้งหมดได้ จึงส่งผลทำให้ผู้เรียนนั้นไม่สามารถร้องเพลงได้ถูกต้อง
2. ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการร้องเพลงจึงเกิดความกังวลในการร้องเพลง
3. ผู้เรียนมีปัญหาทางด้านทำนองของเพลง ทั้งการร้องเสียงสูงและเสียงต่ำ
4. ผู้เรียนไม่สามารถร้องเพลงให้ตรงจังหวะของการย่ำเท้าและการปรบมือในขณะปฏิบัติท่าทำได้

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาทักษะการร้องเพลงของผู้เรียน ภายหลังจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในสัปดาห์ที่ 1

ระดับคะแนน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5	0	0
4	1	20
3	3	60
2	1	20
1	0	0
ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	2.8	
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D.	1.09	

จากตารางที่ 2 ผลการประเมินทักษะการร้องเพลงของผู้เรียนที่มีปัญหาทางการร้องเพลงภายหลังจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในสัปดาห์ที่ 1 ผู้เรียนส่วนใหญ่มีผลการประเมินทักษะการร้องเพลงเท่ากับ 3 (มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง) มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60 โดยมีผู้เรียนที่ผลการประเมินทักษะการร้องเพลงเท่ากับ 2 (มีทักษะอยู่ในระดับน้อย) และอยู่เท่ากับ 4 (มีทักษะอยู่ในระดับมาก) จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 20 เท่ากัน โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.8 และ 1.09 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาทักษะการร้องเพลงของผู้เรียน ภายหลังจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
ในสัปดาห์ที่ 2

ระดับคะแนน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5	2	40
4	2	40
3	1	20
2	0	0
1	0	0
ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	4.2	
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D.	0.84	

จากตารางที่ 3 ผลการประเมินทักษะการร้องเพลงของผู้เรียนที่มีปัญหาทางการร้องเพลง ภายหลังจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในสัปดาห์ที่ 2 ผู้เรียนมีผลการประเมินทักษะการร้องเพลงเท่ากับ 4 (มีทักษะอยู่ในระดับมาก) และระดับ 5 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 40 เท่ากัน โดยมีผู้เรียนที่ผลการประเมินทักษะการร้องเพลงเท่ากับ 3 (มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง) จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 20 โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.2 และ 0.84 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ผลการพัฒนาทักษะการร้องเพลงของผู้เรียน ภายหลังการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ผู้เรียน	การจดจำเนื้อเพลง	ไม่กังวลในการร้องเพลง	ร้องตรงทำนอง	ร้องตรงตามจังหวะ
ผู้เรียนคนที่ 1	✓	✓	✓	✓
ผู้เรียนคนที่ 2	✓	✓	✓	✓
ผู้เรียนคนที่ 3	✓	✓	✓	✓
ผู้เรียนคนที่ 4	✓	✓	✓	✓
ผู้เรียนคนที่ 5	✓	✓	✓	✓

จากตารางที่ 4 พบว่า ภายหลังที่ผู้เรียนได้การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน แล้วนั้นผู้เรียนทั้งหมดสามารถจดจำเนื้อเพลงได้ ไม่มีความกังวลในการร้องเพลง ร้องเพลงได้ตรงตามทำนองของเพลง และตรงตามจังหวะของเพลง

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลการแก้ปัญหา นักเรียนร้องเพลงไม่ตรงจังหวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากการศึกษสาเหตุที่ผู้เรียนไม่สามารถร้องเพลงให้ตรงจังหวะเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่สามารถจดจำเนื้อเพลงทั้งหมดได้ ขาดความมั่นใจในการร้องเพลง มีปัญหาทางด้านทำนองของเพลง ทั้งการร้องเสียงสูงและเสียงต่ำ และการที่ผู้เรียนไม่สามารถร้องเพลงให้ตรงจังหวะของการย่อท่าและการตบมือในขณะที่ปฏิบัติท่าทำได้ เป็นเพราะว่าการที่ผู้เรียนจะร้องเพลงให้ตรงตามจังหวะได้นั้นจะต้องเริ่มจากการที่ผู้เรียนต้องสามารถจดจำเนื้อเพลงให้ได้ก่อนเพราะหากจดจำเนื้อเพลงไม่ได้แล้วนั้นจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการร้องเพลง จนมีผลต่อเนื่องไปถึงการร้องเพลงให้ถูกต้องตามทำนองของเพลง และการร้องเพลงให้ตรงจังหวะ ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน จึงส่งผลให้ภาพรวมให้ผู้เรียนไม่สามารถร้องเพลงให้ตรงจังหวะของเพลงได้สอดคล้องกับชลทิพย์ ศิริโมทย์ (2562) ที่กล่าวว่า เมื่อต้องร้องเพลง ผู้ร้องจะต้องรู้ความหมายของบทเพลงนั้น ๆ ทุกคำ ทุกความหมาย ร้องให้ได้อารมณ์ตามนั้น ที่สำคัญอารมณ์นั้นต้องส่งไปถึงผู้ฟังด้วย โดยการฝึกร้องเพลงควรฝึกอย่างช้า ๆ และใจเย็น ไม่ควรรีบร้อน และงานวิจัยของ วรณิศา ละอองศรี (2562) ที่กล่าวถึงการร้องเพลง ผู้ร้องต้องคำนึงถึงองค์ประกอบทั้งการออกเสียงสระและพยัญชนะ ถ้าปราศจากอันหนึ่งอันใดจะร้องเพลงไม่ได้ดีถึงแม้จะมีเสียงไพเราะก็ตาม

2. ผลจากการแก้ปัญหา นักเรียนร้องเพลงไม่ตรงจังหวะ โดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า ผู้เรียนมีทักษะการร้องเพลงที่ดีขึ้น โดยพบว่าในสัปดาห์ที่ 1 ผู้เรียนมีทักษะในภาพรวมดีขึ้นกว่าก่อนเริ่มจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถจดจำเนื้อเพลง ลดอาการประหม่า มีความมั่นใจในการร้องเพลงเพิ่มมากขึ้น และหลังจากสัปดาห์ที่ 2 พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการพัฒนาทั้งหมดมีทักษะการร้องเพลงที่ดีขึ้น สามารถจดจำเนื้อเพลงทั้งหมดได้ มีความมั่นใจในการร้องเพลง สามารถออกเสียงตามทำนองของเพลง และให้ตรงจังหวะของเพลง เป็นเพราะว่า การจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้นช่วยให้ผู้เรียนได้มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากเพื่อนในรุ่นราวคราวเดียวกัน ช่วยลดอาการกลัวหรือประหม่าในการพูดคุยหรือรับคำแนะนำจากผู้สอน อีกทั้งการทำกิจกรรม

ร่วมกับเพื่อนภายในชั้นเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานและเรียนรู้ไปพร้อมกับเพื่อน ได้ง่ายกว่าการเรียนรู้แบบปกติจากผู้สอน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อติกันต์ ภูดีทิพย์ (2552) ที่ได้ดำเนินการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมคุณธรรม จริยธรรมพื้นฐาน 8 ประการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของ สายันท์ นาคเลื่อน (2562) ที่ได้ดำเนินการ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ทุกคนและกิจกรรมกลุ่มทำให้เกิดบรรยากาศที่ดี ช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนใจ ตั้งใจ และมีความรับผิดชอบมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น อยู่ตลอดเวลา ช่วยสร้างความสามัคคี รู้จักแก้ปัญหาาร่วมกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยมีประเด็นที่สามารถเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัย พบว่า วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนี้ สามารถแก้ไขปัญหา ด้านข้อจำกัดของเวลา หากเวลาในการเรียนการสอนไม่สามารถทำให้ผู้เรียนนั้นพัฒนา ทักษะได้ตามแผนการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ หรือชั่วโมงในการเรียนมีจำกัด และยังช่วยให้ผู้สอน และผู้เรียนพัฒนาทักษะไปพร้อม ๆ กัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาการแก้ไขปัญหาที่นักเรียนร้องเพลงไม่ตรงจังหวะโดยใช้วิธีการแก้ปัญหา ในรูปแบบอื่นประกอบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนควบคู่กัน

รายการอ้างอิง

ชลทิพย์ ศิริโมทย์. (2562). การร้องเพลงเบื้องต้น. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2562.

เข้าถึงจาก http://c5700504.blogspot.com/2015/11/blog-post_13.html

วรรณิศา ละอองศรี. (2562). เทคนิคการร้องเพลง. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2562.

เข้าถึงจาก <https://wnslosamxz.wordpress.com/เทคนิคการร้องเพลง/>

- สายัณห์ นาคเถื่อน. (2562). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 18 มิถุนายน 2562. เข้าถึงจาก https://data.bopp-obec.info/emis/news/news_view_school.php?ID_New=12832
- สุมิตร เทพวงษ์. (2548). นาฏศิลป์ไทย : นาฏศิลป์สำหรับครูประถมศึกษา-อุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2541). คู่มือและสื่อการพัฒนาจิตพิสัยในระบบการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- อดิศักดิ์ ภูติพิพย์. (2552). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมคุณธรรม จริยธรรม พื้นฐาน 8 ประการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน. สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.